

SZERETETSZÖVETSÉG II.

KÜLDETÉSÜNK TITKAI 3.

SZERETETSZÖVETSÉG
II. rész

Második és harmadik alapítás

Fordította
Dr. Csermák Kálmán

Családkadémia-Óbudavár Egyesület
Óbudavár, 2002

Ez a kiadvány
a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült

ISBN 963 86278 1 6

Kiadja a Családakadémia-Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Fő u. 14. Tel./fax: 87/479-026
info@csaladakademia.hu, www.csaladakademia.hu
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre, Balatonfűzfő
Nyomdai kivitelezés: OOK-Press Nyomda, Veszprém
Felelős vezető: Szathmáry Attila

TARTALOMJEGYZÉK

A MÁSDIK ALAPÍTÁS, 1939	5
Bevezetés	5
A második alapítólevél (1939. október 18.)	9
A HARMADIK ALAPÍTÁS, 1944	34
A nemzeti schönstatti szentélyek	35
A harmadik alapító levél 1.	37
A.) Bevezető gondolatok	37
B.) Kifejtés	38
1. A közösségi szellem	38
2. Az alapító lélek	38
3. A vezető szellem	39
A harmadik alapítólevél 2.	40
A harmadik alapítólevél 3.	43
1. Mélység	44
2. Magasság	46
3. Szélesség	47
4. Hosszúság	48
Befejezés	52

A MÁSODIK ALAPÍTÁS

1939

Bevezetés

Kentenich József atya számára nagy gondot jelentett, hogy az egyre duzzadó schönstatti mozgalomban a lelki mélységet, az eredeti hivatás irányába való fejlődést biztosítsa. Lelkigyakorlatos előadásában, személyes lelkivezetői munkájában minden lehetséges módon azon fáradozott, hogy elmélyítse tanítványaiában a természetfeletti küldetésük tudatát, és hozzásegítse őket az isteni gondviselésre való mind teljesebb ráhagyatkozásra.

Ebben a folyamatban különösen is nagy jelentőségű volt minden próbatétel, nehézség és sorscsapás. József atya abban a szilárd meggyőződésben élt, hogy ezekben a szenvedésekben a gondviselő Isten különös szeretete nyilvánul meg. Ennek adott hangot már az első alapításban is:

„Az isteni gondviselés terve szerint a világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segédeszköz lesz az önmegszentelés művében.”

Schönstatt alapításának 25. évfordulóján a második alapítólevélben is írt erről:

„Neki (Máriának) köszönjük azt a kegyelmet, hogy minden kőszikla, amelyet a megsemmisítésünkre dobtak ránk, egy-egy hatalmas lépcsőfokká változott, melyen biztosan haladunk felfelé Istenhez és hivatásunk kiteljesedéséhez.”

A harmincas években az úgynevezett „különleges schönstatti eszmék” körül kirobbant teológiai vitáknak és támadásoknak is hasonló volt az értelme és a hatása. Isten az új művét a nehézségekben akarta kipróbálni, megtisztítani és megerősíteni, hogy a küldetésének minél jobban megfelelhessen. A nehézségek végül is arra ösztönözték Schönstattot, hogy az egyéniségét és sajátos küldetését még jobban, tudatosabban előtérbe állítsa és megértse.

Ezek a próbatételek azonban csak mintegy bevezetesként szolgáltak a náci egyházüldözés és a II. világháború csapásaihoz. Olyan ördögi offenzíváról volt itt szó, amely kiterjedt az élet és a szellem szinte valamennyi területére. Sőt észrevétlenül belopózott és híveket szerzett

magának az egyházban is. Jól látta már előre József atya, hogy itt egy mindent elborító özönvíz készül, amely ellen egy „bárkát” kell építeniük.

Az 1939-es, 25 éves jubileum azért különleges jelentőségű, mert az erős és kifejlett Schönstatti Apostoli Mozgalom ekkor érkezett el oda, hogy a közelgő világhátrófa nyomására önmagát teljesen felajánlja és odaadja Máriának.

Minden nagy alapító és nagy mozgalom életében eljön az a pillanat, amikor átadja magát és a művét Istennek. Ez következett be 1939. október 18-án Schönstattban is a „biankó felhatalmazás” aktusával. A schönstattiak, Kentenich atyával az élen, Isten kezéből akarták a jövőt elfogadni és benne mindent: fogságot, börtönt, csúfos halált, sőt akár Schönstatt feloszlatását és kiirtását is. Így akartak hősi fokon tanúságot tenni Mária iránti bizalmukról és szeretetükről. Így akarták kifejezni az isteni gondviselésbe vetett hitüket, hogy aztán majd gyümölcsöző jövőt és megújult életet nyerhessenek a háború utáni vészterhes korban.

A megelőző időkben József atya mindig újra és újra kifejtette övének Schönstatt titkát. Rámutatott arra, hogy a közelgő katasztrófában csak úgy fognak tudni megállni, hogy ha erősen behorgonyozzák magukat a schönstatti Anya küldetésébe és alapvető valóságába. Ha felhatalmazzák őt, hogy bármit kérhet tőlük. Világosan és érzékletesen ecsetelte, hogy itt nem emberi erők állnak szemben egymással. A náciizmus ördögi rohamát csak Istenbe öltözötten fogják tudni kiállni.

Kentenich József atya 1939. október 18-án Svájcban tartózkodott. Innen írta a „Worte zur Stunde” című ünnepi beszédét, amelyet felolvastak Schönstattban. Ezt nevezik második alapítólevélnek.

Az első részben József atya részletesen számba veszi, hogy mi mindent köszönhetnek a Szűzanyának az elmúlt 25 évben. A második, rövid rész a jelenről szól, majd a harmadik részben a jövő felé fordul, és három alaptörvényben foglalja össze Schönstatt jövőjének alapját:

- Nagy gondossággal ápolni az isteni küldetés- és eszköztudatot!
- Rendíthetetlenül kitartani a határozottan máriás jelleg mellett!
- Fokozottabban előtérbe állítani a kegyelmi tőkéhez való hozzájárulást!

Ez az igazi alap, amelyen állva át fogják tudni vészelni a világégést.

Ezzel a jubileummal befejeződött Schönstatt felkészülése. Az egész nagy család hálatelt szívvel megújította és elmélyítette a szeretetszövetséget.

Ünnepélyes, közös „biankó felhatalmazást” állítottak ki Máriának, Schönstatt kegyelmi anyjának, amellyel mindenüket feltétel nélkül Mária rendelkezésére bocsátották. Ezzel „beszálltak a bárkába”.

Odaadásuk és várákozásuk alapján ezt az eseményt egy új, második alapításnak tartják, mert ebből indult ki Schönstatt mélyreható megújulása.

A MÁSODIK ALAPÍTÓLEVÉL

1939. október 18.
(fordítás)

1. Csendes ünnepre vonultunk vissza ide, a hétköznapiak lármájából és a kor ideges nyugtalanságából. Itt a kis szentélyünkben az egész család most lelkileg egyesül. Papok, szerzetesek, szerzetesnők és világiak; felnőttek, fiatalok és gyerekek; nők és férfiak tarka változatosságban állják körül a háromszor csodálatos schönstatti anyánk képét. Hazaiak és külföldiek, földiek és égiek találkoztak itt össze.

Szívből jövő hálával, meleg szeretettel és heves várákozással keresték fel mindannyian e legkedvesebb kis helyüket.

2. Gondolataink és érzéseink visszarepülnek a múltba, ahol kegyelemteljes események és élmények régi emlékei elevenednek fel. Nagyon szeretnénk, ha ezekből fény esne családunk jövőbeli feladataira! Mindannyian érezzük ugyanis, hogy egy világkatasztrófa és egy korforduló előtt állunk. Újra és újra azt kérdezzük, hogy ez az az idő, amely számára az isteni gondviselés családunk bárkáját ácsolta? Meddig növekszik még e pusztító özönvíz?

A bensőnkben összetalálkozik múlt, jelen és jövő; a forró hála, a csendes vágy és az örömteli várákozás.

3. Minél inkább elmélyülünk itt e helyen a szent összeszedettség és a józan nyugalom által, annál inkább beszélni, magyarázni és tudósítani kezd körülöttünk minden. A kegykép és az oltár, a padok, az ablakok és a kövek, az emléktábla és az emlékmű, a hősök sírjai, a zarándokok tere és csarnoka, a régi és az új szövetségház, a tanulmányi ház és a vízvár. Itt minden arról beszél, hogy 25 év alatt Isten kegyelme és Mária közbenjáró hatalma nagy dolgokat vitt végbe bennünk, az egész családban és még tágabb körökben is innen kiindulva.

4. Tehát mindezekből a közelgő időkre még nagyobb isteni könyörület várható, ha megértjük, hogy mit jelent a világtörténelemben működő isteni bölcsesség tanújának, értelmezőjének és utánczójának lenni.

I.

5. Ha kutató tekintettel nézünk az elmúlt 25 évre, akkor hamarosan túlsordul a szívünk, és együtt mondhatjuk a zsoltárossal: „Irgalmas Istenünk jóságát mindörökké éneklek!”

A sok nagy és értékes dolgot, amelyet ez alatt az idő alatt e szent helyen kaptunk, közvetlenül Schönstatt anyjának, úrnőjének és királynőjének köszönhetjük. Végző soron ő maga az ajándék, akit Isten bölcsessége, jósága és mindenhatósága 1914. október 18-án különös módon adott a családunknak és általunk megújulva a világnak.

6. Az ő műve minden, ami innen elindult.

7. Ő lobbantotta fel — a közbenjárása által — sorainkban a hősiességet és az életszentség utáni hősiességre törekvést.

8. Neki köszönjük a tisztaság és a szüzesség finom érzékét, a nemes alkotó apaság és anyaság kibontakozását, és a vágyat egy mind magasabbra lángoló Isten- és emberszeretet után.

9. Tőle kaptuk aszketikánk és pedagógiánk csodálatos épületét, mely a részletekbe menően figyelembe veszi és egész finoman illeszkedik az egyének és a közösségek — Isten által teremtett — sajátosságaihoz. Általa találtuk meg személyes és közösségi eszményünket.

10. Ő hozta létre családunk tagozódását a kor szükségleteinek megfelelően. Ő imádkozta ki és tartotta meg a hivatásában sok rátermett tágunkat.

11. Ő gondoskodott arról is, hogy állandó kudarcaink ellenére is legyen mindig újra bátorságunk kinyújtani kezünket a csillagok felé.

12. Az ő tulajdona mindegyik ház, melyeket itthon és külföldön építhettünk és örökölhettünk.

13. Ő tanított meg minket arra, hogy korunk és életünk minden nehézségét mint korszerű feladatot tekintsük, és bátran támadásba induljunk ellene.

14. Ő nyitotta fel a szemünket, hogy felismerjük családuknak növekedésének törvényét:

Csak küzdelemben és feszültségben, próbatételekben és üldözésben tud növekedni és fejlődni, mint egy igazi háborús gyermek.

15. Neki köszönjük azt a kegyelmet is, hogy minden kőszikla, melyet a megsemmisítésünkre dobtak ránk, egy-egy hatalmas lépcsőfokká változott, amelyen biztosan haladunk felfelé Istenhez és a hivatásunk kiteljesedéséhez.

16. Nélküle nem tudtunk volna megmaradni az egészséges középúton, nem tudtuk volna megőrizni a tisztánlátást a katolikus egyházon belüli éles ellentétek közepette, és nem tudtuk volna az utunkat nyugodtan és biztosan folytatni.

17. Ő nevelte az egyes tagokat és ő formált minket egyetlen nagy családdá. Ő vívta ki és biztosította az egyházban is a helyünket.

18. Beigazolódott rajtunk Palotti Szent Vince szava:

„Ő egy nagy misszionárius!”

Csodát művelt velünk! Úgy mutatkozott, mint Schönstatt háromszor csodálatos anyja és úrnője, aki

— csodálatosan hatalmas,

— csodálatosan jóságos és

— csodálatosan hűséges,

— mint Isten anyja,

— mint a Megváltó anyja és

— mint a megváltottak anyja.

Szó szerint valóra vált, amit az alapításkor kértünk és reméltünk. Egészen különös módon felállította itt kegyelmi trónját és kinyilvánította a világnak dicsőségét. A „hódoltatási jog” erejével lett anyánk és királynőnk.

19. Szeretetének, jóságának és gondoskodásának ellenállhatatlan vonzása megkönnyítette nekünk a szabad választást és elhatározást, hogy őt mindig újra és újra a családuknak és a szívünk trónjára emeljük. Így

nemcsak a hódító jogán, hanem a szabad választás jogán is szuverén szabadsággal és bőkezűséggel intézkedik a schönstattiak között.

20. Először az 1914-es alapításkor választottuk meg őt. Ez nem volt vakmerőség, mert hittük, hogy Mária — az isteni gondviselés terve szerint — különlegesen kiválasztott bennünket. A családuink így egyedülálló módon anyjává, királynőjévé és közbenjárójává választotta a kedves nagyasszonyt.

Kis családuink pedig Urunk dicsőséges anyjának kedvenc teremtményévé és foglalatosságává vált.

Az alapítólevél tehát egy szabad, kölcsönös választást és ajándékozást jelent.

21. A 25 év során minden egyéni és közösségi elkötelezést, szentelést úgy tekinthetünk, mint az alapító okirathoz való csatlakozást; vagyis ennek a kölcsönös szabad választásnak és odaajándékozásnak a megújítását és a megismétlését.

22. Ennek alapján lesz érthető, hogy hogyan válhatott szokássá a Máriának való szentelést úgy értelmezni, mint az iránta való különleges gyermeki és lovagi viszonyunknak szabadon választott és akart örök fogadalmát.

Másrészről pedig jelenti Máriának irántunk való különleges anyai és királynői viszonyának szabadon választott és akart örök felajánlását is.

23. Egyedül Isten tudja, hogy 1914 óta hány ilyen odaszentelés történt. Azt is csak Ő tudja, hogy ezekhez milyen bensőség, melegség és szolgálatkészség kapcsolódott.

24. Rendkívüli kegyelmi ajándékként könyvelhetjük el azt a tényt, hogy erre az évfordulóra a schönstatti család úgy elmélyedt az alapító szerződés és az odaadás szellemében, hogy éretté és készsé vált felajánlani nemcsak a lélek és a test minden képességét, nemcsak az összes szellemi és földi javait, hanem a saját életét is egészen és örökre Máriának a közös művük számára. Rendkívül boldogító és lelkesítő tudat, hogy mindannyian, akik most itt a kis szentélyünkben együtt vagyunk, teljes „biankó felhatalmazást” adtunk önmagunk és egész életünk felett a háromszor csodálatos schönstatti anyáduknak.

25. Ugyanaz a kegyelem ez, amely Brunner Maxból fiatalos lelkesedéssel így tört ki:

„Ave Imperatrix, morituri Te satutant!” (Üdvözlégy Királynő, akik készek Érted meghalni, köszöntenek!)

Tudjuk, hogy Mária milyen komolyan elfogadta ezt a felajánlást.

26. Tudatában vagyunk azonban annak is, hogy ezzel a készséggel még nem értük el odaadásunk legfelsőbb fokát. Mint mindig, most is Engling József a példaképünk és pártfogónk. Emlékezzünk csak felajánló imájára:

27. „Édes Anyácskám, Mater ter admirabilis! Ismét áldozatul ajánlom magam Neked. Mindenemet, ami vagyok és amim csak van, Neked adom: testemet és lelkemet minden képességével, tulajdonával, javával, szabadságával és akaratával együtt. A Tiéd akarok lenni egészen és tökéletesen! A Tied vagyok! Rendelkezz velem és mindenemmel teljesen a tetszésed szerint!

De ha mégis a terveiddel összeegyeztethető volna, fogadd el az életemet áldozatul azokért a feladatokért, amelyeket elénk, családotod elé állítottál!

A Te méltatlan, alázatos szolgád, Engling József.

1918. június 3.”

28. Fel szeretném nyomatékosan hívni a figyelmet, hogy ez az egyszerű mondat: „De ha mégis a terveiddel összeegyeztethető volna, fogadd el az életemet áldozatul azokért a feladatokért, amelyeket elénk, családotod elé állítottál!” — többet tartalmaz és jelent annál, mint amit a schönstatti család a biankó felhatalmazás és az élettanúság alatt most ért.

29. A biankó felhatalmazással sajátos módon megismétlődik az életünkben az a „Fiat...” és „Ecce ancilla Domini...”, amelyet Mária először az angyali üdvözlés alkalmával mondott ki. Ezáltal Mária egyszerűen kifejezte a készségét, hogy vakon elfogadja az anyaságával együttjáró és Isten által rendelt sorscsapásokat is. Ezt a biankó felhatalmazást sohasem vonta vissza.

Isten kívánságára idegenbe menekült fia bérgyilkosai elől s így hazátlanná vált. Rejtekkutakon, a sivatagon át egy idegen országba menekült, és ott az idegen erkölcsök között, idegen világnézetű és vallású környezetben kellett letelepednie és élnie. Aztán később Isten kívánsá-

gára visszatért és bezárkózott a názáreti magányba. Majd a világ Megváltóját kísérte útjain és ott állt a haldokló Istenember mellett a keresz alatt. „Stetit!”

Mindenkor tartotta magát a biankó felhatalmazásához. A keresz alatt is, amikor anyai szívét tör járta át. Egész élete teljesen annak a szolgálatában telt el, aki anyjául, jegyesül és segítőtársául választotta. Egész életében minden személyes érdeke a háttérbe szorult. Csak egyetlenegy célkitűzése volt: a világ Megváltója és az Ő műve.

Hát nem nagyszerű és kegyelemmel teljes dolog volna, ha Isten ki-fürkészhető jósága a biankó felhatalmazás által felemelne minket is egy hasonló lelki magaslatra és életfeladatra?!

30. Egy hős az életét valami nagy dologra teszi fel. Életünket, Istennek ezt a drága ajándékát felajánlja családunk Máriának a megváltás számára. Ennél nagyobb művet elgondolni sem lehet!

31. Isten bölcsessége és jósága a szabad akarat királyi ajándékát adta nekünk. Szeretné tőlünk ezt az akaratot és annak minden megnyilvánulását szabad viszontajándékként visszakapni. Az igaz lélekkel kiállított biankó felhatalmazás tökéletes válasz Isten kívánságára. Az ilyen lélek semmit sem szeretne magának visszatartani a királyi szabad akaratából, hanem tökéletes odaadással, az isteni akaratvaló azonosulással akarja alakítani és elviselni az életét.

32. Nagyon ritka az isteni gondviselés és az örök bölcsesség iránti ilyen fenntartás nélküli odaadás. Ma számtalan ember teljesen megvonja az akaratát a világmindenség teremtőjétől és atyjától. Még azok is, akik pedig Neki akarnak szolgálni, vonakodnak beteges önfejlésük maradéktalan felszámolásától.

33. Csak egészen kevesen képesek ma az Üdvözítővel teljes lelkükből együtt imádkozni a Miatyánk szavait: „Legyen meg a Te akaratod, mi képp a mennyben, azonképpen itt a földön is!”

34. Csak egészen kevesen mernek az élet minden helyzetében így imádkozni:

„Isten akarata szól.
Légy ezért csendben!
Semmi sem történik véletlenül.
Isten jóságából jön minden.

Isten az atyánk, Isten jó,
Bármit is tesz, az minden jó.”

35. Csak egészen kevesek veszik komolyan Flúei Szent Miklós kéréseit:

„Én Uram, én Istenem!
vedd el tőlem mindenem,
ami gátol Feléd!
Én Uram, én Istenem!
Adj meg nekem mindent,
ami segít Feléd!
Én Uram, én Istenem!
Fogadd el az életem,
hadd legyek egészen a Tiéd!
Amen”

36. Mély hódolattal és hálával borulunk le Isten irgalmassága és jósága előtt, mellyel meghívott minket szívének és bölcsességének ilyen egészen kivételes kedvencei közé. Ezt az ajándékot a háromszor csodálatos schönstatti édesanyánknak is köszönhetjük és köszönjük.

37. Mi lesz, ha most Isten valóban komolyan veszi és elfogadja a felajánlásunkat?

Emlékezzünk vissza, hogy már az első alapítólevélben, az első felajánlásban is benne volt a biankó felhatalmazás, amely kezdettől fogva kölcsönös odaadást és kiválasztást jelentett. Vagyis ha önmagunkat, az életünket fenntartás nélkül Mária rendelkezésére bocsátjuk, akkor ő is hasonlóképpen egészen és teljesen nekünk ajándékozta magát és mindenét:

hatalmas karját,
közbenjáró hatalmát,
a karján ülő gyermekét,
a feje feletti lángnyelvet,
a fülében visszhangzó „Ave”-t,
az ajkán és a szívében felhangzó „Magnificat”-ot és
a hétszeres tört a szívében.

Tehát nem vagyunk egyedül! Teljes lelkünkéből imádkozhatjuk és énekelhetjük:

„És bömböl a vihar,
és dühöng a szél,

és csapkod a villám,
mégis nyugodt vagyok,
mint a hajósok gyermeke:
Apám s anyám áll a kormánynál!”

Ez az a varázsigé, amely már az első világháborúban is csodát művelt, és amely azóta is mindig kísér minket. Mostantól fogva pedig még mélyebb zengést és teljesebb tartalmat kap.

„Mater habebit curam!” (Anya tartja a kormányt.)

A nagy remény, amelyről a trieri püspök a szövetség házának felszenteléskor beszélt, be fog teljesedni. Be kell teljesednie! Ezt mondta:

38. „Azzal a gondolattal zárom beszédemet, melyet ma a kegykápolnában kaptam. Isteni előjelnek tartom, hogy e ház felszentelése az egyházi év legnagyobb Mária-ünnepére, Nagyboldogasszony napjára esett. Ahogy ott térdeltem a kis kápolnában, a szemem a kép alatti feliraton állt meg:

„Servus Mariae nunquam peribit.” (Mária szolgálja nem veszik el soha.)

Betöltött akkor egyszerre ez a gondolat, hogy az innen kiinduló apostoli mozgalom sem fog elveszni soha. A munkájukon Mária áldása lesz!”

39. A múltunkra való emlékezést lezárva elmélyült alázattal, bensőséggel és szolgálatkészséggel két híres történelmi mondást ismétlünk, melyek jól kifejezik hangulatunkat.

Az egyik így hangzik:

„Életünk a királynőnké!”

A másik pedig:

„Életünket és vérünket a királynőnkért!”

40. Az első mondás messze visszavezet minket Kasztília történelmébe. Izabella királynő a mórok ellen tízéves, kemény küzdelmet folytatott. A keresztények megrögzött ellenségeit csak lassan tudták visszaszorítani. De végül is már csak egyetlen egy erődben tartották magukat. A mórok alig bírták elviselni, hogy egy nő vezetésével úzik ki őket és szenvednek vereséget. Tehetetlen dühében egyikük arra vetemedett, hogy Izabella királynőt nyilvánosan gúnyolta és csúfolta. Ez úgy felbőszítette a királynő nemes lovagjait és hűbéreseit, hogy a végsőkig hevített bátorsággal ezt kiáltozva rohantak a csatába:

„Életünk a királynőnké!”
Így esett el aztán az utolsó erőd is.
A jövőben ez legyen a mi jelszavunk is:
„Életünk a királynőnké!”

41. A második mondás Mária Teréziához kapcsolódik. A fiatal királynő a trónralépes után azonnal nehéz helyzetbe került. Minden oldalról hatalmas ellenségek szorongatták. Egyetlen reménye már csak a magyarok hűségében volt. Így ment el Pozsonyba, hogy a nemesektől és a nép vezetőitől katonai segítséget kérjen. A szép fiatal királynő ségélykérő beszédére falakat rengető erővel tört ki a magyarok lelkesedése:

„Vitam et sanquinem pro rege nostra!” (Életünket és vérünket a királynőnkért! — kiáltották.)

Aztán szembeszálltak egész Európával és megmentették Mária Terézia országát.

Hozzájuk hasonlóan mi is készek vagyunk Nagyasszonyunkért és az ő művéért keresztet, szenvedést, és ha kell, a halált is elviselni.

42. E lelkület jeleként és bizonyítékeként, továbbá mindannak örök emlékéül, amit anyánk és királynők eddig Schönstattban végbevitt, az egész család nevében a Mária-nővérek egy koronát ajándékoznak október 18-án a háromszor csodálatos schönstatti anyának.

II.

43. Így lépünk bele egy olyan korszakba, amelyet egy 400 éves fejlődés utolsó szakaszaként értelmezhetünk.

Szellemileg zárt falanxot alkotunk, amely erős lelki fegyverzettel és harcrakészséggel rendelkezik.

Tele vagyunk reménnyel és várakozással, hogy Máriának az összeomlás időszakában segítsünk, és a „szentély árnyékáról” mondott nagy szavakat megvalósítsuk.

44. A hivatalosan és a közösségben kiállított biankó felhatalmazást jogosan értelmezzük úgy, mint az első alapítószerződés kétoldalú megújítását.

45. Az 1914-es eszmék és célok semmit sem változtak. Semmit, igazán semmit sem adtunk fel az elmúlt 25 év folyamán. Minden, ami ebben az időszakban kibontakozott a családjunkban, az alapítólevélből eredt.

46. Mégis nagy különbség van az akkori és a jelenlegi helyzet között. Közben ugyanis az összes, úgynevezett „különleges eszmék” heves gyakorlati és elméleti küzdelemben kiállta a tűzpróbát. Ezek a „különleges eszmék” bennfoglaltattak az alapító okiratban, mely Schönstatt titkának forrása lett. Így aztán ma már mélyebben megértjük a dolgokat, erőteljesebb és egységesebb az odaadásunk és a harc készségünk, nagyobb és erősebb a hitünk s a bizalmunk, világosabban látjuk a szeretetszövetség előtt, a schönstatti család előtt álló feladat tartalmát és horderejét. Amit 1914-ben egy marék éretlen fiatalember kezdett el, azt most számos érett és felnőtt férfi és nő visz tovább. Közöttünk, akik ma körülálljuk az oltárt, vannak olyanok is, akik az életüket áldozták Schönstattért. Ők most már az örökkévalóságból nemcsak a példájukkal, hanem hathatós közbenjárásukkal is segítik szeretett életművük kibontakozását.

47. Isten bölcsessége és jósága nem véletlenül erősített meg minket ennyire.

48. Nem tudnánk megoldani a mai feladatokat az akkori létszámmal és mentalitással. Ez a mai felmorajló kor túl heves, félelmetes, kegyetlen és Isten-ellenes. Túl nehéz és veszélyes feladattá vált az általános kényszerhelyzetbe került, gyámoltalan és tanácstalan világ krisztusivá alakítása.

III.

49. Vajon mi a Gondviselés terve ezzel a felfegyverzett családdal a közeljövőben?

Isten válaszát — szokásunk szerint — a kor adottságaiból olvashatjuk ki.

Ugyanígy célhoz vezet azonban egy másik könnyen járható út is. Ezt azok a schönstatti intézmények és eszmék jelzik, amelyek az elmúlt időkben heves vitákat váltottak ki a katolikus egyházon belül is.

A magyarázatunk szerint Isten azért engedte meg ezeket a támadásokat, hogy felhívja a figyelmünket azokra a dolgokra, amelyeket Schönstattban, bennünk különösen is hangsúlyosnak és hatékonyak akar.

Aki együtt nőtt fel a családdal, az tudja, hogy a leghevesebb vitákat az úgynevezett „különleges eszmék” váltották ki:

- a küldetés- és eszköztudat;
- a kétoldalú szerződés Máriával;
- Mária helyi kötődése a schönstatti kegykápolnához;
- a kegyelmi tőke.

50. Három felszólítás ered ebből a jelenlegi helyzetben a családnak számára:

1. Nagy gondossággal ápolnunk kell az isteni küldetés- és eszköztudatot!

2. Tartsunk ki rendületlenül a határozottan kifejezett máriás jelleg mellett!

3. Állítsuk erősebben újra az előtérbe a háromszor csodálatos anya kegyelmi tőkéhez való hozzájárulást!

51. Ez ugyanaz a három alappillér, amelyen Engling József példaadó élete is nyugodott.

A biankó felhatalmazással ismét erre a kiindulási alagra helyezkedünk, ezt tűzzük ki célul és eziránt kötelezzük el újra magunkat.

52. Nagy gondossággal ápolnunk kell az isteni küldetés- és eszköztudatot!

53. Aki közelebbről ismeri az üdvrendet és a mai kort, tudja, hogy igen nagy szükség van a természetfeletti küldetés- és eszköztudat hangsúlyozására.

54. Mindig is magától értetődő törvény volt, hogy csak azok az emberek és közösségek kapcsolódhattak be mélyebben Isten országának építésébe, akik erre Istentől kifejezett meghívást és küldetést kaptak. Ezt bizonyítja nemcsak az ószövetségi papok és próféták élete, hanem maga az Üdvözítő is, továbbá az apostolok példája, az egyház felfogása és a katolikus nép érzése is.

55. Az Üdvözítő, mielőtt szétküldené a tanítványait, visszavonul és imádkozik.

Fontosnak tartja, hogy belesulykolja övéibe:

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket.” (Jn 15,16) A főpapi imájában pedig arról beszél a Mennyei Atyának, hogy megőrizte a világtól övéit, akiket Tőle kapott.

56. Az apostolok is, élükön Szent Pállal, hangsúlyozták, hogy ők Isten és Krisztus küldöttei.

57. Az egyház elméletileg és gyakorlatilag is ahhoz tartja magát, hogy csak azokat tekinti Isten választottainak és küldötteinek, akik Áronhoz hasonló meghívásban részesültek.

58. A katolikus népézés is csak olyan emberek és közösségek esetében fogadja el a küldetés és hivatás kifejezések használatát, akiknek határozottan kifejezett isteni küldetésük van.

59. Korunk viszonyai emlékeztetnek bennünket arra a törvényre, amelyet Donoso Cortez olvasott ki a világ- és az egyháztörténelemből.

Eszerint vannak olyan korszakok, amikor az egyház az egész vonalon visszaszorul, és minden erőfeszítése ellenére sem sikerül kiemelkednie a „katakombákból”. Csak miután mélyen átélte, felismerte és életszerűen elfogadta emberi elemeinek korlátoltságát, akkor jelenik meg újra Isten a kor templomának párkányán, megfújja a harsonát, mire „leomlanak Jerikó falai”.

Aki egy ilyen korban nincs sziklaszilárdan meggyőződve különleges isteni küldetéséről, és nem hisz rendíthetetlenül a méhében szunnyadó, szükséges isteni erőkből, az előre terméketlenségre, lendületnélküliségre, tehetetlenségre és összeomlásra van ítélve. Csak az merészkedhet ki az élet viharos, nyílt tengerére, aki rendíthetetlenül bízik ezekben az isteni erőkből és a küldetésében.

60. Csodálkozunk ma azon, hogy 25 évvel ezelőtt a fiatal alapító generációnkat olyan mély küldetés- és eszköztudat töltötte el. Jogosan kutatunk az okok után. Most már ismerjük ezeket, de akkor még sokunk csak nehezen tudott volna ezekről számot adni. Most már jobban megértjük azt az igazolásmenetet is, amely öt éves fennállás és termékenység után, a világháború végétől, 1919-től kezdve isteni küldetésünket bizonyította. Már számtalanszor elismételtük ezeket, most csak utalok az ismerős kifejezésekre: az eszközök jelentéktelensége és a nehézségek, sikerek nagysága stb.

Mindaz, amit 1919 óta a mai napig végigharcoltunk és elérhettünk, minden oldalról rendkívül mélyen megerősíti a bizonyítási láncot és ezzel a küldetés- és eszköztudatunkat.

Szívből hálásak vagyunk mindenkinek, aki által az isteni gondviselés nehézségeket támasztott körülöttünk. Nélkülük mi is megbénultunk volna a legteljesebb bátortalanságban, s nem szilárdulhattunk volna meg a boldog, győzelmes hitünkben, reményünkben és szeretetünkben.

61. Nos az a feladatunk, hogy az imádság, valamint a családjunk és korunk történelmének tanulmányozása által elmélyítsük a küldetésünkbe vetett hitünket.

62. Minél jobban és hatékonyabban tesszük ezt, annál nagyobb és gazdagabb termést arathatunk. Így növekszik bennünk az élő Istentől való belső függőségünk tudata. Egyre bizalmatlanabbak leszünk a saját erőnk és a tisztán emberi eszközök iránt. Az Istenben való elrejtettség, otthonosság, nyugalom és biztonság állóképessé és biztoskezüvé tesz bennünket. Továbbá egyre nő a bizalom, míg végre teljes meggyőződéssé válik, hogy az isteni erők a családban és a család által mindent legyőznek.

— Ha Isten velünk, ki ellenünk!

— Mindenre képes vagyok abban, aki megerősít engem!

Átéljük Szent Ágoston szavainak igazságát:

— Aki állandóan a Mindenható arcát lesi, az nem fél az evilági hatalmasok tekintetétől.

Ha aztán Isten az életünket és a család időleges feloszlását kéri, akkor ebben is felismerjük a nagy lehetőséget, hogy tanúságot tegyünk családjunk isteni eredetéről. Így leszünk hasonlóvá az Üdvözítőhöz, aki szóval és tettel így határozta meg Isten Országának nagy törvényét:

— Ha engem a kereszten felemelnek, akkor majd mindent magamhoz vonzok... (Jn 12,32)

— A vetőmagnak először a földbe kell kerülnie és ott elhalnia, hogy aztán sok termést hozzon!

63. ...Akit a kiállított biánkó felhatalmazás mélyen eltölt és megragad, egész lelkével ebből az isteni küldetésből és eszköztudatból él. Értelmetlen fonákság volna ugyanis a test és lélek minden képességét, minden szellemi és földi javunkat, egész életünket egy olyan műnek

szentelni, amely semmiféle földi előnyt sem ígér, ha nem állna a háttérben — mint egy nagyhatalom — ez a hit. Ahhoz, hogy ebben igazán elmélyedjünk, vizsgáljuk meg közelebbről Engling József életét, és próbáljunk meg a hatása alá kerülni. Enélkül az isteni elem nélkül az élete és hatása végső soron érthetetlen és lehetetlen.

64. Tarts ki rendületlenül a határozottan kifejezett máriás karaktered mellett!

65. Családunk történelméből adódott ez a határozottan kifejezett máriás jelleg, mely összhangban áll a világ kormányzás-, rendezés- és tökéletesedés törvényével, valamint az emberi természetünk érzületével is.

66. Isten bölcsessége és a teremtményei iránti tisztelete úgy kívánja, hogy a világ folyásába közvetlenül ne avatkozzon bele. Ezért Isten egyes embereket és dolgokat felruház a saját tulajdonságaival, jogaival és hatalmával, hogy ide kapcsolhassuk az Istennek járó szeretetünket és kötődésünket, és általuk jusson el Őhozá. Így jött létre az Istenhez való kötődés bonyolult láncolata, kiterjedt szervezete.

Máriában a legjóságosabb Úr olyan valakit alkotott, akire pazarló bőségben ruházta át a tulajdonságait. Ezért kiváltképpen is azt akarja, hogy Máriát, mint szent köteléket használjuk, hozzá bensőségesen kötődjünk és így vele együtt eljussunk Isten szívébe.

67. Az emberi természetünk nem tisztán szellemi, hanem érzéki is. Az örökkévalóság utáni törekvésünk ezért erős vágyban is megnyilvánul, melyet Isten áttetsző képmásai után érzünk. A végtelenül jóságos, bölcs és mindenható Isten sokoldalúan figyelembe is vette ezt az igényünket. Elküldte hozzánk egyszülött Fiát, akiben megláthatjuk Mennyei Atyánk felénk forduló arcát. Hasonló okból kaptuk a szentek sokszínű kórusát is. Ugyanebben a képben áll édes Szűzanyánk is. De mivel őt Isten mintegy „extázisban” alkotta, így viszonylagos teljességgel tükrözi az isteni tökéletességet. Aki közel kerül Máriához és magát neki ajándékozza, mérhetetlenül közel kerül Istenhez is és remegve áll nagysága előtt. Ilyen módon egyszerűen és hatékonyan jutunk be Isten szívébe.

Számunkra Mária a hivatalos út Istenhez és Krisztushoz. Ő a hivatalos hordozója, közvetítője és szolgálója Istennek és Krisztusnak. Aki Máriára rátalál, életet talál és üdvösséget merít az Úrból.

68. Mária üdvösségtörténeti szerepe rendkívül erősen láthatóvá vált családunk történelmében. Tőle, az áldott anyától eredünk, ő a példaképünk és a közvetlen célunk. Láthatóvá válik a családunkban Mária egész munkamódszere is.

69. A közbenjárásától és példájától való tudatos függőségben növekedett minden a családunkban. Ezért szívesen nevezzük Máriát alapítónknak, úrnőnknek és királynőnknek. Érzelmeinkben és törekvéseinkben gondosan ápoljuk a tőle való benső függőségtudatot.

70. A függőséget és a ragaszkodást akarjuk a biankó felhatalmazással magasabb fokra emelni és megszilárdítani. Vezet minket ebben a törekvésünkben a Szent Izidor által így fogalmazott törvényt:

„Ut sim servus filii appeto secvitutem Genitricis.” (Az Üdvözítő szolgálatába a szülőanya szolgálatán át jutunk.)

X. Pius pápa klasszikus formába öntötte ezt a törvényt:

„Senkinek sincs nagyobb hatalma arra, hogy az embert Krisztussal egyesítse, mint a Szent Szűznek. Krisztus szavai szerint abban áll az örök élet, hogy megismerjük az Atyát, az egyetlen igaz Istent és küldöttjét, Jézus Krisztust. Mivel pedig mi Mária által jutottunk el Krisztus éltető ismeretére, így annál inkább általa fogjuk megnyerni az örök életet is, melynek forrása és kezdete is ugyanaz a Krisztus.”

Még egy másik helyen is megerősíti X. Pius pápa:

„Ki ne látná be, hogy a Mária-tisztelet által tudunk Krisztussal a legbiztosabban és legkönnyebben egyesülni és eljutni a tökéletes gyermekségre, amelyben boldogok és szeplőtelenek leszünk Isten előtt?” (Jubileumi Enciklika 1904. febr. 2.)

71. Hogy mennyire világosan és jól látta és hirdette ezt az eucharisztia pápája, azt Engling József belső élete is bizonyítja. „Mancipatus Mariae”-nek nevezte magát, eszerint is élt és éppen ezért jutott olyan mélyre az Üdvözítő szeretetében. Ugyanerről a törvényről tanúskodik családunk elmúlt 25 éves történelme is. Minthogy családunk mélyen és szervesen kötődött Máriához, mindig fogékony és nyitott maradt az isteni dolgok iránt. Így sikerült bensőséges kapcsolatot kiépíteni Krisztushoz és gyermeki szeretetet a Mennyei Atyához. A máriás karakterünk és a szeretetszövetségünk azt is eredményezte, hogy a családunk egészséges mértéket és erőteljes mélységet tudott tartani a liturgikus magatartásban.

72. Jó, ha emlékezünk ezekre az alapvető összefüggésekre! Ha a Mária-szeretetnek a múltban már oly sok nagy dolgot köszönhattünk, akkor mi mindent várhatunk még a jövőben most, amikor az egész családjunk tudatosan, mélyen és állhatatosan a biánkó felhatalmazás által ismét ezen az alapon egyesült.

73. De nem elégszünk meg azzal, hogy mindig újra visszatérünk Máriához mint példaképünkhöz és közbenjárónkhoz, hanem Isten szándéka szerint szabad és kell is őt úgy tekintenünk, mint az apostoli tevékenységünkhöz szervesen hozzátartozó közvetlen célunkat.

74. Ez összhangban van alapításunk eredeti szellemével és családjunk egész történelmével is. A klasszikus bizonyíték most is Engling József.

75. Ez megfelel így az Üdvözítő kívánságának is, aki édesanyja által jött el hozzánk, és aki nekünk is ugyanezt az utat ajánlja önmagához és a Mennyei Atyához.

76. Ez így megfelel saját szívünk igényének is, mert a szív túlcsonduló bőségből beszél a száj, és amit az ember maga átélt s tapasztalt, azt szívesen is adja tovább.

77. Megfelel ez így a mai ember rendkívülien érzéki beállítottságának is, feltéve, hogy egyáltalán van még természetfeletti érdeklődése. Ebben az esetben ugyanis kifejezetten fogékonyak mutatkoznak a szemléletes vallásoktatás iránt. Isten eleget tesz ennek az igénynek, amennyiben Mária vonzó képében a kereszténység nagy eszméit klasszikus szemléletességgel állítja a szemünk elé.

78. Megfelel ez így a mai lelkipásztorok gyámoltalanságának és tanácstalanságának is. Ugyanis számtalan, eddig bevált valláserkölcsei módszer, amellyel korábban meg lehetett fogni az emberi lelket, ma lehetetlenné vált és csődöt mondott. Ezért aztán a felvilágosult és természetfeletti beállítottságú apostol egyre jobban és egyre inkább Mária után nyúl, hogy megmutassa a népnek, és megszerezze őt mint nagy lelkipásztort.

„Mária, az Isten kedve szerint való nagy misszionáriusnő, majd csodát művel!” (Palotti Szent Vince)

Már meg is tette a csodát! Nagyot és csodálatosat alkotott ott, ahol más csődöt mondott. Mária valóban „gratia plena”. Isten az emberi lelket úgy alkotta meg, hogy Mária iránt rendkívül fogékony legyen.

Ha az ember teljesen bezárkózik Mária előtt, akkor a keresztyén vallásos érzülete szükségképpen halálra van ítélve.

79. Az egyház magától értetődő tapasztalati tényként könyveli el, hogy a mindenkor előforduló tévedések legyőzésében is rendkívül nagy Mária lelkipásztori hatása. Ezt az elismerését fejezi ki ebben az énekben is:

„Omnes haereses tu sola interemisti in universo mundo!”

(Te egyedül legyőzted a világ minden eretnekségét!)

80. A biankó felhatalmazásunkba beletartozik a Mária iránti elkötelezettség, amelyben örömmel, egyértelműen, megújulva és visszavonhatatlanul ígéretet teszünk az apostolkodásra. Egészen és osztatlanul odaajándékozunk magunkat a schönstatti háromszor csodálatos anyának és művének. Ez nemcsak a mű iránti szeretetre kell, hogy sürgesen bennünket, hanem a legtágabb körökben meleg lelkesedést is kell gyűjtanunk iránta. A részleteket mindig a körülmények határozzák meg. A legtöbbünk már többéves tapasztalattal rendelkezik a háromszor csodálatos anya iránti igazi, megvilágosodott szeretet terjesztésében. Vagyis itt nem szorulnak útmutatásra.

Csak egy dolgot emelnék ki. Mintha újabban egyre nagyobb lenne a jelentősége annak, hogy a ráncbízottakkal együtt egyre erősebben kötődünk a saját házi Mater Ter Admirabilis (MTA, háromszor csodálatos Anya) szentélyünkhöz vagy egy közeli MTA kápolnához.

Ajándékozunk továbbá MTA képeket és érmeket az üldözötteknek, a katonáknak, a menekülteknek, a szükséget szenvedőknek és segítséget keresőknek! Vigyük be észrevétlenül őt a légvédelmi óvhelyekre is. Mária anyai szíve erősebb védelmet nyújt minden más helynél.

Érvényes egyébként a régi szabály: az igazi szeretet nem jön könnyen zavarba, amikor eszközöket és utakat keres, hogy újabb tisztelőket és katonákat nyerjen meg a schönstatti háromszor csodálatos anyának.

81. A máriatisztelet terjesztését megfontolt és elmélyült belátással a családi feladatunk szerves rész-céljaként tekintjük. Vagyis a Máriához való kötődést mindig úgy értjük és használjuk, mint az erőfeszítéseink egy szerves, átmeneti állomását, de nem végcélját. Egy rendkívül érté-

kes és kipróbált eszköznek tartjuk, amellyel ismét rávéshetjük Krisztus képét a világra. Mindig is ez volt a világosan kifejezett akaratunk.

A világháború alatt e meggyőződésünket két ismert imába öntöttük, mely azóta az egész család közös kincse lett:

82. „Háromszor csodálatos anya! Taníts minket, mint lovagjaidat harcolni, az ellenséges hatalom és sereg ellenében a te lovagi szolgálodat terjeszteni, hogy a világ általad megújuljon, s fiadnak tömjénnel hódoljon!”

83. „Anyánk, az égi gyermekkel szállj le a honi mezőkre, hogy a nyomodat követve az igaz békét elnyerje! Anya s gyermekének szeretet-egysége által hazánk a bajokból felépül.”

84. Ha a biankó felhatalmazás szellemében komolyan vesszük a háromszor csodálatos anya apostoli szolgálatát, és teljes lélekkel bevetjük magunkat annak terjesztésébe, akkor elismerésre számíthatunk, mert segítettünk felemelni korunkat.

Így énekel az egyház:

„Omnes haereses (etiam antropologicas) tu sola interemisti in universo mundo!”

Vagyis az újkor antropológiai eretnokségét is legyőzted, és így egy új keresztény társadalmi rendet alkottál. Az általános kegyelemközvetítés kérdésének megvilágításához ez a mi gyakorlati hozzájárulásunk.

85. Ki az a mélyen vallásos lélek, akit ne lelkesítene fel egy ilyen szép kettős cél, és ne ösztönözné, hogy minden erejével melléálljon?! Bárcsak a schönstatti háromszor csodálatos anyának minél több gyermeke, családunknak minél több tagja kapna küldetést e nagyszerű feladatra!

86. Még nem tártuk fel teljesen családunk máriás karakterét! Ha a schönstatti háromszor csodálatos anyára gondolok vagy róla beszélek, akkor nemcsak a családunk eredetére és feladatunk közvetlen céljára gondolok, hanem az egész lelkipásztori és nevelési módszerünkre is.

87. Ebből a szempontból az ő tökéletes lény a természetes és természetfeletti klasszikus találkozási pontja, a természet és a kegyelem harmonikus kapcsolatának egyedülálló megtestesítője, és így egy organikus aszkézis és pedagógia bemutatója, ill. lehetőségének a garanciája.

88. Azáltal, hogy a gondolkodásunkban, akaratunkban és cselekvésünkben neki ilyen méltóságot biztosítottunk, ezért nemcsak Isten-közelben, hanem ember- és életközelben is maradtunk minden törekvésünkben. Nyugodt, szerény biztonsággal átjutottunk minden szélsőséges egyházi és világi kor-áramlaton.

89. A biankó felhatalmazásunk magában foglalja ennek az „organizmus gondolatnak” megújított és tudatos igenlését. Ez kötelez minket nemcsak a háromszor csodálatos anya iránti, hanem az ő műve iránti teljes odaadásra is. A Schönstatt-műhöz pedig mint lényeges alkotórész, hozzátartozik az organizmus gondolata. Most arról még nem is beszéltünk, hogy a megvilágosodott, bensőséges Mária-tisztelet önmagától is létrehoz egy organikus gondolkodási és cselekvési módot.

90. A biankó felhatalmazással magunkra vállaljuk, megújítjuk és elmélyítjük azt a komoly és nehéz feladatot, hogy segítünk megmenteni a kereszténységben egy egész sor veszélyeztetett, életfontosságú dolgot. Mindenekelőtt a következőkre gondolok:

- A személyiség és a közösség komplementer egysége.
- Lekötött szabadság, ill. áttelekesült kötődés.
- Egészséges keresztény merészség és erőteljes önállóság.
- Heroikus és önzetlen szolgálatkészség.
- Tisztaság- és igazságérzék.
- Békülékenységek és Isten-szeretet.

Vagyis röviden összefoglalva: mindaz, amit az „új ember” típusa alatt értünk. A hétköznapi új szentjéről van szó, akit a jó Isten nyilvánvalóan a mai idők viszonyai által tőlünk igényel, és akit Engling Józsefben mint példaképben a szemünk elé állított.

91. Állítsd megint erősebben az előtérbe a háromszor csodálatos anya kegyelmi tőkéjének gyarapítását!

92. Amit eddig családunk isteni küldetéséről és máriás jellegéről mondtunk, az konkrét formára és kiteljesedésre talál a kegyelmi tőke gyarapításában.

93. Nem véletlen, hogy az utóbbi években éppen ekörül folyt a legmacsabb vita. Alaposan ellenőrizhettük így e schönstatti eszme dogmatikai megalapozását, lélektani értelmét és pedagógiai használhatóságát.

Mindez tudatos kitartást és meleg ragaszkodást eredményezett e bevált és igazolt eszköz iránt.

94. A kegyelmi tőkével kezdődött családunk történelme. Ezzel kezdődött minden új Schönstatt-szentély építése. Ezzel kezdődött minden gyümölcsöző schönstatti munka is. Az évek folyamán ez lett a schönstatti háromszor csodálatos anya és a műve iránti maradéktalan odaadás formája, az isteni és a saját tevékenység megvilágosodott és hatékony kapcsolatának munkatere. Kifejeződik benne a természetfeletti küldetésünkbe vetett hitünk és mély, máriás beállítottságunk. Mindezek által ez lett a fokmérője az egyes tagok megbízhatóságának és használhatóságának is.

95. A biankó felhatalmazás által visszahelyezzük a kegyelmi tőke gyarapítását az egész családban és a saját életünkben arra a helyre, amelyet elfoglalt Engling József küzdelmeiben és törekvéseiben. Arra a helyre, amelyet Isten szándéka szerint mindig is el kell foglalnia.

96. Hála legyen az Istennek! Így megint két lábbal állunk hagyományunk talaján, és családunk egyik leglényegesebb alapeszméjét újra megerősítve visszük tovább Krisztussal a terhes jövőbe. Örömmel említjük és valljuk a régi törvényt:

„Omne regnum iisdem mediis continetur, quibus conditum est.”
(Egy birodalom virágzását az határozza meg, hogy mennyire marad hű az őt létrehozó eredeti erőkhöz.)

Családunk lényegében a háromszor csodálatos anya kegyelmi tőkéjének gyarapítása által jött létre. Ezért ki kell mellette tartanunk minden időben, de különösen is akkor, amikor a tűzpróbát kell kiállnunk. Ezen áll vagy bukik családunk és gyümölcsözőségünk.

97. Továbbá egy olyan kor előtt állunk, amelyben a kegyelmi tőkéhez való hozzájárulás nemcsak a legjelentősebb és leghatékonyabb, hanem valószínűleg csak az egyetlen lehetséges apostoli szolgálatunk lesz. Emlékezzünk csak arra, hogy ez a hozzájárulás nem többet és nem kevesebbet jelent, mint egészséges, komoly és hatékony szentté válási törekvést egy máriás apostoli szolgálatban. Ránk is érvényes, amit Lucie Christine mondott a papokról:

„Ha egy papnak elfogy minden tevékenységi lehetősége, akkor is marad még valami, a szentté válás. Sok eltévelyedett szív és tévedés-

ben megrekedt szellem, aki a szavak iránt már nem fogékony, a nyilvánvaló életszentségnek nem tud ellenállni.”

98. Végül emlékezzünk arra, hogy népünk helyzete az egész vonalon azt követeli tőlünk, amit a Szentírás az evangéliumi tanácsokban foglal össze:

- magasfokú függetlenséget,
- erkölcsi tisztaságot és
- megalapozott hűséget Isten követésére.

Ha a biankó felhatalmazás által a „hozzájárulást” az eddigieknél komolyabban vesszük, nem lesz nehéz általa az evangéliumi tanácsok szellemét a gyakorlati életünkbe mélyebben beágyazni, valamint melegen és következetesen ápolni. A hasznunkra fog ez így válni abban, hogy a kor és az életünk követeléseit gyümölcsözővé tegyük a szentté válási törekvésünk és a schönstatti munkánk számára.

99. Eszközölje ki a schönstatti háromszor csodálatos anya az összes gyermeke számára azt a jubileumi ajándékot, hogy igazán megértsük a kegyelmi tőke gyarapításának, a család máriás jellegének és az isteni küldetésnek a lényegét!

100. Évfordulói ünnepségünk a végéhez közeledik. Ez az ünnep talán majd mély jelentőséget kap családunk történelmében. Mindannyian úgy érezzük, mintha egy második alapítást éltünk volna át. Jóllehet az alap ugyanaz mint 1914-ben, de most sokkal erősebben és megingathatatlanabban állunk rajta.

A biankó felhatalmazás történelmünk két korszakát választja el egymástól. Egyrészt lezárja a 25 éves, kegyelemben, munkában és sikerekben gazdag fejlődést, másrészt pedig a kezdetét jelenti egy új, még mélyebbre ható kibontakozásnak. A múltunk nyilvánvalóan Mária oltalma alatt állt. Ezt szívből köszönjük és mélyen megindult, egyszerű alázattal hirdetjük az egész világnak:

Nos cum prole pia benedixit Virgo Maria.

Kisdedével Szűzanyánk, szent áldását adta ránk.

Aztán rögtön bizalomteljes kérést is intézünk hozzá:

Nos cum prole pia benedicat Virgo Maria!

Kisdedével Szűzanyánk, szent áldását adja ránk!

101. Vajon a jövőnket a várakozásunknak megfelelően Mária valóban az oltalmába veszi és termékennyé teszi-e?

— Úgy érzem, mintha kedves Nagyasszonyunk ebben a pillanatban itt, ebben a pici, öreg Szent Mihály kápolnában a szent arkangyal százával így szólna (éppen ugyanúgy mint 1914-ben):

„Ne okozzon gondot nektek a kívánságtok teljesülése! Ego diligentes me diligo (én is szeretem azokat, akik szeretnek engem).”

Ez a szeretet létre fog hozni — muszáj, hogy így legyen — olyan magasfokú, alázatos küldetéstudatot, amelynek semmi sem tud majd ellenállni. Ez a szeretet olyan szorgalmas munkában fog megnyilvánulni, mely által családunknak határozottan kifejezett máriás jellege lesz. Ez a szeretet ösztönözni fog minket arra, hogy világos értelemmel és hatékonyan gyarapítsuk a kegyelmi tőkét. Ez a mi feladatunk.

102. Minden mást kedves anyánkra hagyunk az ajkunkon és a szívünkben ezzel a jelszóval:

Mater habebit curam! (Anya tartja a kormányt.)

Így lépünk be az új korszakba.

103. Tudjuk, hogy nehézségek várnak ránk. De reméljük, hogy Isten kegyelmével ugyanúgy meg fogjuk oldani őket, ahogy az elmúlt 25 évben is.

104. A spanyol háborúban történt. A kommunisták tervbe vették a saragossai nemzeti Mária-kegyhely lerombolását. A kiküldött bombázó repülőgépet nemzeti színekre festették, hogy zavartalanul eljusson a célhoz. A kegytemplom néhányszor tíz méteres körzetébe három bomba csapódott be, de egyik sem robbant fel. Az első ötvenkilós bomba a templom mellé esett; a második átütötte a tornyot és két darabra tört; a harmadik telitalálattal a szentélybe esett. A tűzszerészek megvizsgálták a bombákat és így nyilatkoztak:

— Ilyet még soha nem láttunk! A gyújtózsínórok elégték, a gyújtószerkezetek és a 32 kg-os robbanótöltetek rendben vannak, de mindezek ellenére egyik sem robbant fel. Ez csoda!

105. Részleteiben még nem tudjuk, hogy milyen megpróbáltatások várnak ránk. Talán hasonló a saragossai esethez vagy másfajta?

De egyben biztosan hihetünk és remélhetünk, hogy Mária, aki 1914-ben itt „különös módon felállította a trónját, hogy kioszsa kincseit és hassa a kegyelem csodáit”, az isteni gondviselésnek megfele-

lően addig nem fog minket elhagyni, ameddig mi kitartunk mellette és bátran, kitartóan igyekszünk megoldani a vázolt hármas feladatot.

106. 1918-ban, amikor megköszöntük az I. világháború alatt nekünk juttatott sok jótéteményt, egy emlékművet és egy emléktáblát állítottunk fel. Ha az új veszélyek közt is győzelmesen átvezet minket Mária, és megadja, hogy minden akadály ellenére is a küldetésünkhöz hűek maradjunk, akkor állíthatnánk majd egy új emlékművet is. Így hirdetnénk a jövő nemzedékeknek anyánk hatalmát és jóságát. Lehetne ez egy zarándoktemplom vagy egy nagy MTA-emlékoszlop vagy valami más...

107. Bármit is választunk, az végső soron csak a szimbóluma lesz annak a nagy és élő Mária-dómnak, amelyet családunk a világban épít, és amelyben mindegyikünk egy-egy eleven épületkő.

108. Amikor Saragossa lakói értesültek a csodálatos eseményről, seregestől zarándokoltak a kegyoltárhoz és beborították virágokkal. Esténként hála- és engesztelő ájtatosságra gyűltek össze. Egyházi és világi méltóságok, egyetemi professzorok, a garnizon generálisa, mindannyian örvendező és ujjongó lelkesedéssel vonultak végig a városon, és nem fáradtak bele a Madonna del Pilar dicséretébe.

Egy ilyen alkalommal a generális utat tört a tömegben a kegyképhez, mély tisztelettel megcsókolta, majd rövid, katonás módon a tömeg előtt így kiáltott:

— Ezennel kinevezem a del pilari Máriát csapataim legfelsőbb parancsnokává!

Ezután Mária nyakába akasztotta a legnagyobb kitüntetést, amelyet csak egy főparancsnoknak adni lehetett. A nép ujjongása nem ismert határt.

109. Bárcsak Schönstattban is megismétlődne ez a történelmi esemény a nagy világkatasztrófa lezárásaképpen! Bárcsak a következő 25 év végén a családunk egy második Engling József szentté avatásán fáradhatna! Isten adja!

Epilógus

Az 1939. október 18-án ünnepélyesen átadott biankó felhatalmazással a schönstattiak még nem érték el odaadásuk csúcsát. A 27. pontban utal is erre József atya, ahol idézi Engling József felajánlását.

Az odaadás csúcsát az „Inscriptio” jelzi, amely a második alapítást követő nehéz időkben, a biankó felhatalmazással együtt, a schönstattiak vezéreszméje lett.

Az „Inscriptio” megfogalmazása Szent Ágostontól származik és eredeti teljes formájában így szól:

„Inscriptio cordis in cor.” (Az egyik szívnek a másikba való beírása.)

Ez nem más, mint az egyesítő és hasonlítóvá tevő szeretet képi megfogalmazása; a szívek, a személyiségek, a mély vágyak egyesítése.

Az „Inscriptio” eszméje 1941-ben két dolgot jelentett:

— Utat mutatott a félelemből, a nyomorból és más borzalmakból az istengyermekség belső szabadsága felé. A szívünkkel kell Isten felé törekedni. Isten befogadja a szívünket az övébe és szeretettel hordoz bennünket. Így a továbbiakban bármi is történik, mindent úgy fogadunk el, mint Isten szeretetének ajándékát.

— Isten szívében közvetlen átéléssel megtapasztalhatjuk és átélhetjük, hogy mi fontos neki. A szeretetétől felgyulladva bennünk is felébred a vágy, hogy megmutassuk viszontszeretetünket, hogy mi is „bevessük” magunkat a megváltás művéért. Ez kialakít bennünk egy hajlandóságot és vágyat a nehézségek, a kereszt, a szenvedések iránt. Most már nem a változtathatatlanba való rosszkedvű beletörődésről van szó, hanem a szenvedésnek mint szeretetzálognak, mint kincsnek és hathatós eszköznek az elfogadásáról.

A fasizmussal Schönstattra zúduló támadást József atya arra használta fel, hogy az egész családot elvezesse a „Inscriptióhoz”. Barátai szerették volna külföldre menekíteni, de ő szilárdan kitarzott a helyén. Önként vállalta a koncentrációs tábort, kockára téve ezzel az életét és Schönstatt alapításának befejezését. Belső meggyőződése, valamint az események is azt igazolták, hogy ez volt a jó Isten akarata, helyesen döntött. A megmentésére és kiszabadítására irányuló kampányt sikerült lelki síkra terelnie. Egyik, fogságból írt levelében olvashatjuk:

„Az alapító fogsága csak a szolidaritás fényében érthető meg. Az alapítóval együtt az egész schönstatti család is fogságba került. Ezért

velem együtt Önöknek is ki kell használniuk a fogságot, mint személyes szenvedést és sorsot. Remélem, hogy felfoghatok néhány sorscsapást, amit az egész családnak szántak, de készüljenek fel azért Önök is, mindent biztosan nem foghatok fel. Nemes vetélkedésben legyünk méltók egymáshoz és egyre méltóbbak Istenhez és Máriához!...”

A fogság igazi értelme, hogy általa belenőjenek egy új fejlődési korszakba. Schönstatt döntő lépéssel közelebb juthat így céljához, „az új ember és az új közösség” kifejlődéséhez. A szenvedések közepette megszabadulhatnak saját önző énjüktől, önfejű kívánságaiktól és terveiktől. Így teljesen felszabadulhatnak isteni küldetésük számára. Az alapító fogsága nagy ösztönző erő volt a tanítványai számára.

József atya előtt nem volt kétséges, hogy harcolnak, a második alapításnak a sorsát Isten döntő módon tőle, az alapítótól tette függővé. Így volt ez mindig, más alapítások esetében is a történelem folyamán. József atya életének ezzel egy új szakaszába lépett, melyet elsősorban az áldozat jellemez.

A dachau koncentrációs táborban töltött évek József atya legtermékenyebb évei voltak. Nemcsak a lágerben végzett lelkipásztori munka miatt, hanem az itt írt művek, levelek, ill. az itt alapított közösségek miatt is.

József atya Dachau „iskoláját” értékelte a legtöbbre. Már ott bent az volt a meggyőződés, hogy a lágerben átélt helyzeteket nem szabad valami különlegességként felfogni, mert a koncentrációs tábor élete a közelgő közállapotok előképe. Innen eredt a törekvése, hogy Schönstattot minél jobban bevezesse Dachau „iskolájába”, vagyis „lágerképessé” tegye közösségeit.

Így lett Dachau pokla József atya számára egy darab mennyország. Itt ugyanis alkalma volt, hogy közelebbről tanulmányozhassa a kendőzetlen arcú kollektívizmust, korunk nagy antropológiai eretnességének végkifejletét, és kialakítsa vele szemben a sikeres stratégiát. Segítséget nyújtott fogolytársainak, hogy legyőzzék magukban a kollektívizmus kísértését.

A koncentrációs táborban írt imáiból hódító, messiási jövőkép sugárzik felénk.

A második alapítás a hitleri Németország és a II. világháború vészjósló árnyékában született. E körülmények tették indokolttá és lehetővé a biankó felhatalmazást és az Inscriptiót a schönstattiak számára.

A HARMADIK ALAPÍTÁS 1944

A Nemzetközi Schönstatti Apostoli Mozgalom alapítása

Kentenich József atya és Schönstatt szellemileg megerősödve, győztesen került ki a II. világháborúból, és ezzel egy új korszak küszöbére lépett.

Még Dachauban, a háború utolsó hónapjaiban a jelek világosan mutatták, hogy elérkezett a nemzetközi kiterjedés ideje. Palotti Szent Vince „mamut eszméje”, a világméretű katolikus apostoli szövetség nyíltan kimondott cél és program lett.

A dachauai koncentrációs táborban a különböző nemzetiségű emberek nemzetközi schönstatti csoportokat hoztak létre. A csoportok alapításakor elhangzott három előadásban fejtette ki József atya a schönstatti nemzetköziség alap gondolatait. Ez a három előadás, amelyeket a résztvevők utólagosan lejegyeztek, ez képezi a Nemzetközi Schönstatti Apostoli Mozgalom alapítólevelét.

A nemzetközi kiterjedés nem a német schönstatti mozgalomnak és lelkiségének az exportját jelentette. Itt valóban egy új alapításról van szó, amely figyelembe veszi a nemzeti sajátosságokat és a függetlenség igényét is.

Az új alapítás célkitűzését József atya így fogalmazta meg: „Kiváltani a mai embert a belső fogságából!”

A háborús, ill. a háború utáni nyomasztó körülmények között eléjük tornyosuló világméretű feladat kiemelte az alapítók kicsiségét és gyengeségét. A különböző nemzetiségű alapítók mindannyian Krisztus és a Szentháromság dicsőségére a schönstatti Szűzanyának szentelték magukat és nemzetüket. A harmadik alapítással a nemzetközi csoportok is az 1914. október 18-án megkötött szeretetszövetséghez csatlakoztak, amelyet 1939-ben a második alapításkor részletesen kifejtettek. A harmadik alapítással elindított világméretű kiteljesedés négy fő iránya és lényege: „Előrenyomulás a mélység és magasság, a szélesség és hosszúság határtalan távlatai felé!”

A mélység irányát József atya így határozta meg: „Inscriptio perfecta cordis in cor” (vagyis az egyik szívnek a másikba való tökéletes beírása; Mária szívének, szívügyeinek, valamint szenvedélyes személyes szeretetének a szívembe való teljes beültetése és viszont).

A magasságot a Szentháromság titkába való elmélyülés jelenti.

A szélesség alatt a szívünk odaajándékozását értjük minden népnek és embernek.

A hosszúsággal pedig azt kívánjuk kifejezni, hogy a hivatásunk egész életre és az örökkévalóságra szól.

A nemzeti schönstatti szentélyek

Már a korábbi években is történtek próbálkozások a nemzetközi kiterjedés irányában.

1933-ban Dél-Afrikába, majd 1935-től kezdve Dél-Amerikába több csoportban is Mária-nővérek települtek ki. A világháború miatt azonban évek óta magukra hagyatva éltek. József atya a szívén viselte telepesei sorsát.

Úgy látta, hogy a latin-amerikai mentalitás és a nemzeti értékek hasznos és szükséges kiegészítést jelentenek az európai gondolkodásmód számára.

A schönstatti mozgalom tengerentúli kivirágzásában döntő szerepet játszott egy újítás. A háború alatt az uruguayi nővérek felépítették az eredeti schönstatti szentély pontos mását. József atya erről Dachauban értesült és hamarosan az áldását adta rá, mert a jó Isten útmutatását látta benne.

Mária meg akarja sokszorozni és az egész világon el akarja terjeszteni schönstatti szentélyét.

Senki sem gondolt arra, hogy ennek a döntésnek milyen nagy szimbolikus és lelki értéke van. A „leány-szentélyek” ugyanis szintén úgy működtek mint áldott kegyhelyek és mint a schönstattiak otthona és központja.

Ezzel megszűnt a Németországhoz való kötöttség. Schönstatt minden országban jogilag függetlenül, a saját központja körül, a saját vezetőivel és a saját nemzeti adottságainak megfelelően bontakozhatott ki.

Schönstatt nemzetközi elterjesztésében a Mária-nővérek jártak elől. Sokoldalú, áldozatos munkájuk és alkalmazkodóképességük folytán épültek fel világszerte a nemzeti schönstatti mozgalmak.

A HARMADIK ALAPÍTÓ LEVÉL 1.

Kentenich atya beszéde
Dachau, 1944. szeptember 24.
(fordítás)

„1944. szeptember 24-én, vasárnap, a Fogolykiváltó Szűzanya ünnepén este a dachau koncentrációs táborban egy kis schönstatti kör kezdte meg a működését. „Hand-kör” volt a neve.

Mindannyiunknak, akik jelen voltunk, az volt az érzésünk, hogy egy rendkívül jelentős eseménynek vagyunk a tanúi.

Egész nap esett az eső. Estefelé többször is valóságos felhőszakadás volt. Veszélybe került az alapító összejövetel. Nem volt ugyanis más lehetőségünk, a megbeszéléseinket csakis kint a szabadban tarthattuk, de itt is állandóan tartanunk kellett a lebukástól. A megbeszéltek időben azonban egyszerre csak elállt az eső, jóllehet az eget továbbra is fekete felhők borították. Fél nyolc körül a 30. bloknál álltunk és feszülten figyeltük József atya szavait.

A.) Bevezető gondolatok

1. „Az összeesküvések és az összeesküvő társaságok idejét éljük. Ma este mi is egy összeesküvő közösséget alapítunk.

2. Hasonlítottunk Szent Ignáchoz, aki szintén így gyűjtötte a tanítványait.

Nem elbizakodott egy kicsit ez a hasonlat? Nem! A gondviselésbe vetett élő hit lelkesít minket. Hiszen már megkezdtük a működésünket, s az a gondviselés szándéka, hogy ennek még nagyobb természetfeletti teret adjon.

3. A Fogolykiváltó Szűzanya ünnepe van ma. A régi időkben nagy társaságok alakultak, hogy kiváltsák a keresztényeket a hitetlenek fogóságából. A mi közösségünknek az a célja, hogy kiváltsa a ma emberét belső rabságából.

B.) Kifejtés

Ma kezdi meg a közösségünk a működését. Ma van az alapítás napja. Ez a nap sorsfordulót jelent, mert dönteni kell. Az alapító szó a sors szava. Ismét elkötelezzük magunkat a közösségi szellem, az alapító lélek, a vezető szellem és az eszköz-lelkiség mellett.

1. A közösségi szellem

A közösségi szellemünk abból a hitből él, hogy Mária kiválasztotta Schönstattot működési helyéül. Itt akar a hétköznapi élet számára szent eszközöket formálni, akik aztán majd segítenek céljait megvalósítani...

Az évek folyamán azt tapasztaltuk, hogy aki rátalál a háromszor csodálatos anyára, egyúttal közösséget is talált magának. A gondviselésbe vetett hit azt sugallja, hogy nem véletlenül találtunk mi itt egymásra. Nemcsak eszmei, hanem életközösséget is létre kell hoznunk. A felszenteléssel együtt ma este vállalnunk kell a felelősséget is egymásért, amely egész életre szól. Ez a dachaui közösség soha nem válhat emlékké, hanem folytatódnia kell majd Dachau után is.

2. Az alapító lélek

Az alapító imánkat erősen áthatja az alapító lélek. Az alapítás gondolata felemelő. Mindegyikünk alapító tag, aki Ábrahámhoz hasonlóan maga is egy nagy nép atyjává lesz.

- a) A prófétával együtt mondjuk: Nehéz a nyelvünk.
- b) Tapasztalatból tudjuk, hogy még sokáig erőtlenekek leszünk.
- c) Túl nagyok az előttünk tornyosuló nehézségek.

Mindezeket az akadályokat az alapító lélek legyőzi. Gondoljunk csak a hős kongreganistákra. Nyilvánvalóak voltak korlátaik és nagy nehézségek álltak előttük. És mégis nagy aratás vetőmagjaivá váltak. Erőfeszítéseink közepette nem számíthatunk nagy sikerekre sem idebent, sem odakint. Mégis Isten akaratát mindig újra meg kell próbálnunk felismerni és keresztülvinni. Az alapító lélek egyúttal a felelősség és az áldozatkészség lelke is.

3. A vezető szellem

Most csak utalok rá, mivel az elmúlt hónapokban már hosszasan gondolkodtunk és beszéltünk róla.

— Ezután elmentünk a tábori kápolnába. Mindenki letérdelt és imádkozott önmagáért. Körülvettük az oltárt. A háromszor csodálatos anyának ajándékoztuk magunkat eszközül:

Et sic utere nobis, Mater Ter Admirabilis, instrumentis bene paratis, ut patria nostra et omnes gentes et nationes subdentur tuo suavi Schönstattensi imperio ad infinitam Christi et Dei trini uniusque gloriam!

Háromszor csodálatos Anya, szeretnénk jól használható eszközeiddé válni, hogy a hazánk, minden nép és nemzet alávesse magát édes schönstatti uralmadnak Krisztus és a Szentháromság végnélküli dicsőségére!

— Véget ért a jelentőségteljes óra. Mint közösség, a schönstatti háromszor csodálatos anyának és királynőnek szenteltük magunkat.

Voltak közöttünk németek, szudéta németek, lengyelek és csehek, vagyis több nemzet képviselői is. Ez lett az alapja a schönstatti internacionálénak.

Az alapító nyilatkozatot, amelyben anyánknak és királynőnknek szenteltük magunkat, mindannyian aláírtuk és elküldtük Schönstattba.”

A HARMADIK ALAPÍTÓLEVÉL 2.

Kentenich atya beszéde
Dachau, 1944. október 18.
(fordítás)

„Megint itt, a láger utcáján jöttünk össze, mint szeptember 24-én. Most is esik az eső. Az eső jelenthet kárt is, de termékenységet is. Szimbolizálhatja az istenellenes erőket, akikkel harcban állunk, de a saját termékenységünket is. Mi a célja az összejövetelünknek?

1. Először is meg akarjuk újítani a szeptember 24-i alapítást. Ismét a schönstatti háromszor csodálatos anyának és királynőnek szenteljük magunkat. Ez nem felesleges dolog! Mert hiába szenteltük már egyszer oda magunkat őszintén és becsülettel, az akaratunk mégis mindig újra megtörik a nehézségeken és ellankad a kimerültség és a fáradtság miatt. A megújítással tehát ismét el akarunk indulni a cél felé, és vissza akarjuk adni az akaratunknak a régi frissességét és átütő erejét. Az akaratnak minden ilyen nekilendülése egyúttal a kegyelem kiáradása is. Így aztán az odaadás megújítása egyben kegyelmi óra is, vagyis az isteni gondviselés rendkívüli ajándéka.

2. Szeptember 24-én a képviselői által valamennyi jelenlevő nemzet már odaszentelte magát a schönstatti háromszor csodálatos anyának, és megválasztották királynőjüknek. Ezzel a schönstatti művünknek már akkor új, nemzetközi alapot adtunk. Ezt a fejlődést most fogjuk véglegesen elismerni. Minden feltétel együtt van ahhoz, hogy itt és most valami igazán katolikusat alapítsunk.

Schönstatt eddig a német határokon belüli ügy volt. Most ledőltek a korlátok és nemzetközivé vált. A fejlődésnek erre az utolsó lépésére már az első alapításban is történt utalás:

— Szeretném ezt a helyet zarándok- és kegyhellyé alakítani a rendházunk, az egész német tartomány számára és talán még azon túl is. (Első alapítólevél 7.)

Most minden feltétel adott. Isten szól a körülményekből. Ez a nap nem kevésbé fontos mint az 1914-es októberi alapítás napja vagy az

1919-es hördei tanácskozás napja. Ötéves fejlődés zárult le most, és egy új szakasza kezdődik a történelemnek.

3. Egy másik fejlődés is lezárult. Schönstatt végleges házasságot köt a Palottinusok Társaságával, akik mint „Pars centralis et motrix”, Isten akarata, áldása és adománya volt eddig is a számunkra. Ennek a horderejét itt csak kevesen értik igazán meg. Jelen van itt köztünk a limburgi provincia képviselője is. Ez a társaság legnagyobb provinciája, amely vezetőségének a tekintélye mindig ott állt a művünk mögött, a művünkben, és páratlanul védte a fogságunk idején. Már 1928-ban, az új ház felszentelésekor a két közösség viszonyát a házasság képével ábrázoltam. Már nem tudom, hogy akkor esküvőről vagy eljegyzésről beszéltem-e. Ha esküvőről, akkor most helyesbítenem kell. 1914-ben és 1919-ben volt az első ismerkedés, 1928-ban az eljegyzés, most pedig itt a végleges esküvő. Tehát ezen a vonalon is le kell zárni az elmúlt 25 évet. Schönstatti művünk — az új, vagyis eredeti formájában — feloldhatatlan közösséget alkot a Palottinus Társasággal. Így valósul meg az a kép, amit az alapító egykor megálmodott.

4. Ha áttekintjük az elmúlt 25 év fejlődését, eszünkbe jutnak az apostol szavai:

„Nemde lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk és feltárta az írásokat?!” (Lk 24,32)

Ehhez hasonlóan mi is azt szeretnénk, ha az Úr nekünk is elmagyarázná ennek az elmúlt időnek az értelmét.

Amikor az Úr meghívta Mózeset a feladatára, akkor Mózes gyengeségének tudatában így szabadkozott:

„Nehéz az én nyelvem, nem tudok beszélni!” (Kiv 4,10)

Sok próféta is hasonlóképp mentegetőzött:

„Ááá, Uram!”

De az Úr a gyengeségeik ellenére mégis őket választotta. Kezdetől fogva ez volt az alapelvünk:

„Ne tétovázz és ne remegj, ha hív az Úr!”

Ha egyszer már világossá vált előttünk valamiről, hogy ez Isten akarata, akkor mindig azonnal nekikezdünk a munkának, tekintet nélkül a gyengeségünkre. Kicsiny és szegényes kezdetből lett nálunk is minden. Gyengék voltak az eszközök: egy „zugtársaság”, kis tacsók, akiket szétszórt a háború. Az emléktáblák tanúsága szerint „sok törmelék és uszadékfa”, csak kevesen hordozták az egészet. 1919-ben Hör-

dében is ugyanígy volt. Most is csak kevesen vagyunk, és mi is tehetetlennek érezzük magunkat a feladatunk előtt. A palottinus provincia is most, az esküvő pillanatában egy rommező, teljesen szétverve, a külső fejlődés mélypontján, majdnem a megsemmisülés előtt. Az új, világméretű feladat pedig itt tornyosul előttünk! Valóban gyenge hordozók és eszközök vagyunk! Továbbá állandóan harcolnunk kell a pusztá létünkért. Harc volt a többi diákkal is az elején. Aztán harc a házzal, a társasággal, az egyházzal, a püspökökkel és végül itt.

De így szól Ludendorff:

„És mégis sikerül!”

Ez jelzi Isten művét az egyházban, mindenütt. Minden nehézség és gyengeség ellenére itt és most mégis nyilvánvalóvá válik Isten uja.

5. A küldetésünk és a feladatunk szimbóluma:

A küldetésünk és a feladatunk szimbóluma a kereszt és a labarum (Nagy Konstantin kereszties lobogója). Ezek rámutatnak küldetésünk tartalmára és világméretű távlataira. Egy uralkodó, nemzetközi eszme ez! A labarumot tartó kéz = eszköz! Ez a mi kezünk:

a) tisztátalan kéz, de meg fog tisztulni a labarum, a kereszt, a feladat érintésétől;

b) gyenge kéz, de erős lesz mint Antausé;

c) hideg kéz, de majd átmelegíti a szeretet;

d) az áldozattól minden jóakarattal ellenére is visszariadó kéz, de áldozatkésszé fog erősödni;

e) szűkmarkú kéz, de nagy távlatokban fog cselekedni.

A mi világunk: Schönstatt! Váljon az egész világ Schönstattá a háromszor csodálatos anya és az apostolok királynőjének szolgálatára. A művünk egészen és teljesen Máriáé, Mária pedig összeköt minket egészen és teljesen a háromságos Istennel.

6. Utószó

Anyánk és Királynőnk!

Viszontajándékként szeretnénk ügyünk érdekében nagy imakegyelmeket kérni: sok szemlélődő imakegyelme. Nincs erre mindannyiunknak szüksége, csak azoknak, akiknek vezetői hivatásuk van. Mert a mi schönstatti művünk nem tudja másként betölteni a hivatását, csak ha számos tagja részesül a szemlélődés kegyelmeiben!”

A HARMADIK ALAPÍTÓLEVÉL 3.

Kentenich atya beszéde
Dachau, 1944. december 8.
(fordítás)

„A mai ünnep körülményei önkéntelenül is eszünkbe juttatják az elmúlt október 18-át. Milyen sok a hasonlóság! Ugyanaz a hely, most is egy kis csoport, ugyanaz az esős, viharos időjárás, ugyanolyan külső bizonytalanság és veszély, és most is alapításról van szó.

De van egy kis különbség is!

Eddig az volt a szokásunk, hogy egy új tag felvételét vagy egy új közösség létesítését mindig az 1914-es szeretetszövetséghez, az első alapításhoz való csatlakozásként értelmeztük. Újabban azonban három alapításról beszélünk. Amit az 1914-es, első alapításban nagy vonalakban lefektettünk, az az 1939-es, második alapításban részletesen kifejtve áll előttünk, hogy aztán az 1944-es, harmadik alapításban a világméretekben való kiteljesedés felé kiérlelődhessen. Ezért ne csodálkozzanak azon, ha azt mondom, hogy a mai szentelést úgy fogjuk fel, mint az 1914-es alapításhoz való formális és közvetlen csatlakozást. Ezzel azt akarom kifejezni, hogy az új csoport azon a tudatosan elfoglalt szinten csatlakozik az első alapításhoz, amelyre 1944 októberében feljutottunk. Erre utalnak az érmen levő 14 és 44 számok is.

A schönstatti családban már régóta élt és hatott a kirajzás gondolata, amely 1944-ben konkrét és tudatos formát öltött és nyíltan elismert feladattá vált. A Schönstattban 1914-ben földbe ültetett magból lassú, organikus fejlődéssel egy nagy fa lett. Amit az Üdvözítő a kicsiny mustármagról és a kovászról mondott, nagyjából érvényes a családunkra is. Ez a fa ma egy új, gyümölcsöző ágat hajt ebben a kis közösségben. Ez az ág mindenben hasonló az anyatörzshöz. Vagyis ugyanazzal a tudatos szenvedéllyel fogadjuk el az univerzális hivatásunkat is, amellyel az októberi szövetség lelkét magunkénak valljuk. Továbbá úgy állítjuk magunk elé ezt a hivatást mint világosan felismert és céltudatosan akart életprogramot. Sőt nem is elégszünk meg ennyivel, hanem minden irányba továbbfejlesztjük az univerzalitást:

Mélységbe és magasságba, hosszúságba és szélességbe, amint erre a választott szimbólum is félreérthetetlenül utal. Palotti Szent Vince így mondaná: infinitizmus. Fogadjuk el az ő kifejezését, amely alatt a vázolt egyetemességet vagy határtalanságot értjük.

Azt várják tőlem, hogy értelmezem és formába öntsem azt az eredeti vágyat, mely most a lelkükben él és meg akar testesülni. Ez nem nehéz feladat. Csak azt kell világosan kifejeznem, amit a jelképük szemléletes módon mond nekem.

Először is beszél nekem arról a feladatról, amelyet ma Önök ünnepelesen a vállukra vettek. Aztán beszél arról az eredeti kegyelemről, amelyet ma Önöknek ünnepelesen ajándékba felkínáltak.

— Ugye érezni lehet, mennyire erősen úgy gondolkodom, hogy minden felszentelésben az alapító feladat és kegyelem értelemszerű megújulását látom. Ismerik ezt a mondást?

„Törekedj arra, hogy elsajátítsd atyai örökséged, és ragadj meg minden alkalmat, hogy megújítsd és élettel telítsd!”

Ha az új körülményekhez való alkalmazkodásban engedjük magunkat az isteni gondviseléstől vezetni, akkor minden mozgékonyságunk és újtásunk mellett magával ragadóan konzervatívok és hagyományőrzők maradunk.

A jelképük szemléletesen utal a feladatukra:

Egyetemes vagy minden határt túllépő előrenyomulás a mélység és magasság, a szélesség és hosszúság irányában.

1. Mélység

A jelképük előterében és középpontjában található az Úr és Mária szíve. Így értelmezem a keresztbe és az MTA-monogramba vésett szívet.

Nem véletlen, hogy az odaadásuk jelképéül éppen a szívet választották. — A másikat, a „Hand-kör”, a kezét választotta. — A szívvel fejezzük ki azt a kívánságunkat, hogy kövesse az én szívem is a két legszentebb szív verését oly hosszan és mélyen, hogy azt mondhassuk: a három szív együtt ver.

A legfőbb Úrnak és schönstatti művünk nagymesterének, Máriának elsősorban a szívünkkel szeretnénk magunkat felajánlani és odaajándékozni. Az akaratot, az értelmet és az emlékezetet meghaladó egyesülésre vágyódunk. Nem elégszünk meg csak akaratú közösséggel. A célt

magasabbra tűztük ki. Kimondottan szív-közösségre törekszünk, a szívek összeforrasztására. Célunk:

„Inscriptio perfecta cordis in cor” (az egyik szívnek tökéletes beírása a másik szívébe).

A szív kettős mélységet jelent.

a) Egyrészt szimbóluma az érületnek, a tudatnélküli és a tudatalatti világunknak.

Szeretnénk az önfejjőségünkől annyira megszabadulni, hogy még a tudatalatti lelki életünket is fenntartás és feltétel nélkül nagymesterünk rendelkezésére bocsássuk. Ezt akarjuk mondani azzal, hogy a három szív együtt ver.

A szeretetben való ilyen teljes kiszolgáltatottság, ilyen teljes fel szabadulás önmagunktól csak akkor lehetséges, ha vágyódással fordulunk a kereszt és a szenvedés felé, ahogy ezt az „Inscriptióban” kifejeztük. A mélység irányában való egyetemesség vagy határtalanság azt kívánja tőlünk, hogy az Inscriptio szellemében teljesen megszabaduljunk önmagunktól. Akárhányszor a szívre tekintünk, ajkunkra tolul a kérés:

„Kedves Anyánk és Királynőnk kezéből fogadd el, Urunk, teljes szabadságomat! Fogadd el emlékezetemet, értelmemet, egész akaratomat és egész szívemet! Mindent Tőled kaptam, mindent fenntartás nélkül Neked visszaadok. Azt teszel vele, amit akarsz...!”

b) A szívet úgy is tekinthetjük, mint a teljes személyiség foglalatát, ill. annak magját. Az érmen szereplő szív így nyomatékos utalás arra, hogy a teljes személyiségünket mint eszközt az Üdvözítő és Mária rendelkezésére bocsássuk. Egy tökéletes eszköz legfőbb törekvése, hogy minden tekintetben tökéletes odaadással a rendelkezésre álljon.

Ezt fejezi ki a szív mint jelkép. Az első alapításkor Mária szájába adott szavakat: „Ego diligentes me diligo” (Én is szeretem azokat, akik engem szeretnek) mi így módosítjuk: „Ego perfecte diligentes me perfecte diligo” (Én is teljesen szeretem azokat, akik engem teljesen szeretnek).

2. Magasság

A mélység irányában való határtalanság ellenpólusa a magasság felé való határtalan kitérülködés.

A másik társaság jelképe a megváltás titkára utal, vagyis a megváltás teljes megvalósítását tűzi ki célul. A szeretetükkel ezért úgy fordulnak az Üdvözítő felé, mint a nagy világmegváltó felé. Máriát pedig úgy tekintik, mint az Üdvözítő állandó segítőtársát a megváltás nagy művében. Egy ilyen célkitűzés, ha rejtett formában is, de magában foglalja a legszentebb Háromság iránti odaadást is.

A mi jelképünk itt nem elégszik meg ennyivel. Nekünk világosan felismert és forrón óhajtott feladatunk a Szentháromság titkában való elmerülés. Az érmen a kitárt gazdag kéz az Atyára utal, a hét sugár, mely az egész teremtetést áthatja, a Szentlélekre emlékeztet, a keresztt pedig a Verbum divinum incarnatumra (a megtestesült isteni ígére) vonatkozik.

Az MTA-monogram kifejezi Máriának a Szentháromsághoz való tartozását, mint menyasszony, istenanya és állandó segítőtárs. Az érem hátoldalán olvasható felirat ránk vonatkozik: „Instrumentum Patris per Christum cum Matre Ter Admirabile in Spiritu Sancto” („Az Atya eszköze Krisztus által a háromszor csodálatos anyával a Szentlélekben”).

Tehát még azzal sem elégedhetünk meg, hogy a három szív együtt dobog. Azt akarjuk, hogy joggal el lehessen mondani rólunk: Az öt szív együtt dobog!

Így nemcsak a megtestesülés titkának, hanem a Szentháromság misztériumának is heves udvarlóivá, szorgalmas apostolaivá és védelmezőivé kell válnunk.

Ha nem is ígérünk most ebben az irányban semmi különöset, az eszmény-pedagógiánk akkor is megkívánja, hogy életünk végéig egész lélekkel és minden erővel ennek az Istenhez méltó feladatnak szenteljük magunkat. Ennek megfelelően a jövőben a főparancs is új fényt kap:

„Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, minden érzésedből és minden erődből!” (MTörv 6,5; Mt 22,37; Mk 12,30; Lk 10,27)

Mindazok pedig, akiket mi mint apostolok, Isten országa számára majd megnyerünk, hozzánk hasonlóan váljanak a megváltás és a Szentháromság titkának apostolaivá, hogy igazán hamar „egy pásztor és egy nyáj” legyen!

3. Szélesség

Az érem nemcsak a földgolyót mutatja, amelyen fölmagasodik a kereszt. Nemcsak arról van szó, hogy odaadjuk magunkat eszközül Máriának és a Szentháromságnak „ad pacandum mundum”, „a világ meghódítására”, hanem mutatja a holdat és a csillagokat is, mint az egész teremtés jelképeit. Az egész teremtés — Pál apostol szavai szerint — az eredeti bűn miatt a vajúdás állapotában van (Róm 8,22).

A szeretetünk tárgya tehát az egész világ. Érvényes a mondás Pál apostol szívére is:

„Cor Pauli cor mundi.”

Vagyis Pál apostol szeretete átöleli az egész világot. A jelképünk elvárja tőlünk, hogy Mária, Jézus és Isten szívével érezzünk. Ezekre a szívekre még inkább áll:

„Cor Mariae, cor Jesu, cor Dei et cor Mundi”

„Mária, Jézus, Isten szíve: a világ szíve”.

Milyen szép és köszönetet érdemlő dolog, hogy szívünk veleszületett és gondosan védett, ápolt zárkózottságát, énközpontúságát és önzését felrobbantjuk.

Az a célunk, hogy ebben a körben lehetőleg olyan szoros életközösséget hozzunk létre, hogy el lehessen mondani rólunk:

„Cor unum et anima una”

„Egy szív és egy lélek”.

Hosszú ideig fog tartani, amíg meg tudjuk valósítani ezt az eszményi szeretet-, élet- és feladatközösséget, jóllehet ez még csak egy kis töredéke a teljes eszményünknek. A hivatásunk jóval magasabbra és messzebbre szól. Oda akarjuk ajándékozni a szívünket minden embernek és minden népnek, bárhog is hívják őket, bármilyen is volt a történelmük. Sőt, még tovább kell mennünk, az egész világnak el kell fogadnia a háromságos Isten uralmát.

Átölelünk a szeretetünkkel mindent egyformán, a nagyot és a kicsit is, és nem nyugszunk addig, amíg az egész világot Krisztusban az Atya lába elé nem tesszük. Amíg be nem teljesedik a mondásunk:

„Schönstatt az én világom.” Igen! Az egész világ váljon Schönstattá!

Ahogy a másik körnek a küldetése nagyjából és egészében mindig csak az egyes nemzetekhez szól, úgy itt valamennyiünknek az a meggyőződése, hogy mi egy kimondottan világapostoli küldetést kaptunk.

4. Hosszúság

A mélység, a magasság és a szélesség felé irányuló határtalan előrenyomulásunkhoz egy megfelelő hosszúság is tartozik.

Amit mondtunk, az nemcsak itt és most érvényes, hanem holnap is és holnapután is, igen, az egész életen át is. Továbbá amit itt a földön egész szeretetünkkel átfogunk és ami után vágyódunk s törekszünk, arról fogunk — amennyire csak lehetséges — az egész örökkévalóságon át gondolkodni.

Kis Szent Teréz meg volt arról győződve, hogy a feladatot, amelyet itt a földön kapott, folytathatja és befejezheti majd az égben, ill. az égből.

Bennünk is él a szerény hit, hogy családunk halottai nem haltak meg a számunkra és a közös életművünk számára, hanem odaáról hatékonyan és termékenyen dolgoznak küldetésük beteljesítéséért. Ezt jelenti nekünk a „communio sanctorum”, a „szentek közösségének” titka. Emberileg nehéz elfogadni, hogy a család egyes támaszait már soha többé nem láthatjuk itt a sorainkban. A repedések itt egyre nagyobbak és egyre számosabbak lesznek. Ki tartja számon, hogy Mária már hány munkatársát vitte át a „schönstatti mennybe”?! Bármi is jön majd ránk, csendben kitartunk, és a halottainkkal továbbra is állandó kapcsolatban élünk. Szent versengésben válllvetve küzdünk velük a Mater Ter Admirabilis és műve iránti tökéletes odaadásért. Így eleve nek maradnak a számunkra, velünk menetelnek és mi ővelük. Sőt most még könnyebb lehet velük a kapcsolattartás, mint amikor még köztünk voltak... Ha Isten bölcs gondviselése egyszer hozzánk is elküldi a halál angyalát, hogy átültessen minket abba a másik világba, ahol a terveit majd leleplezi előttünk, akkor majd a reményünk szerint mi is továbbra is szoros kapcsolatban maradunk a mieinkkel. Schönstatt számára pedig még többet jelenthetünk és még többet dolgozhatunk mint itt a földön.

Így mutat rá markánsan a jelképünk a minden irányban kiterjedő, határtalan törekvésünkre. Mindazt, ami után eddig igyekeztünk, mostantól fogva a tudatos akarat szintjén akarjuk kiteljesíteni. Vágy él bennünk több dolog után is. Szeretnénk tökéletes eszközök lenni! Vágyódunk a tökéletes odaadás és a tökéletes továbbadás után.

De azt is reméljük, hogy a tökéletes szeretet-igényeink is beteljesedhetnek. Hála Istennek! Mi lenne velünk e szeretet-igények nélkül!?

Ha összehasonlítjuk jelenlegi létünket az eszménnyel, akkor mély-séges bátortalanság fogja körül a lelkünk. Milyen nagyon lenyom minket szívünk sokoldalú zárkózottságának tudata! És mégis ki kell tárulnia ennek a szegény szívnek! A mindenható és örök Isten valamennyi szívügyét be kell fogadnia! Az önzetlenségünk is csak annyira elég, hogy a szeretetünkkel a legszorosabb hozzátartozóink javát látjuk meg és keressük önzetlenül. Mennyire ritkán robban csak fel az énközpontúság szűk kerete! Gondolataink és tetteink majdnem mindig csak a kis énünk szűk világában mozognak.

Hogyan tehetnék meg e négyszeres végtelenséget életprogramunkká?! Ha csak magunkra lennénk utalva, kétségbe kellene esnünk! De Istennek legyen hála!

Hittel emlékezünk vissza ebben a nagy nyomorúságban arra, hogy az alapítás nemcsak feladatokat rakott a vállunkra, hanem gazdag kegyelmeket is bocsátott a rendelkezésünkre. Abban a tudatban élünk és küzdünk, hogy az alapító felszentelés kétoldalú szeretetszövetséget jelent. Így volt ez már az első alapításkor is: „...iligentes me diligo...”

„Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok..., akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket.”

A mi feladatunk az, hogy megmutassuk Máriának, hogy az eszményünk értelmében valóban igazán tökéletesen akarjuk őt szeretni. Minden más az ő ügye!

Mintha ezt mondaná most nekünk:

„Ego perfecte diligentes me perfecte diligo.” „Teljesen szeretem azokat, akik teljesen szeretnek engem.”

1. Az első alapítás generációja a szeretetszövetségnek ilyen átéléséből szerezte rendíthetetlen, mindent legyőző küldetés-hitét, és az eget ostromló, győzelmes öntudatát. Mi is bekapcsolódtunk ebbe a küldetésbe, de mivel előttünk az egyetemesség ill. a határtalanság óriás eszménye áll, ezért most a „per eminentiam”, „a legjobbaknak szánt” küldetés kegyelmeit várjuk. Teljes bizalommal az Üdvözítővel együtt így szólhatunk:

„Nem hagy magamra engem, aki küldött. Ő mindig velem van, mert én mindig azt teszem, ami kedves előtte.”

Ha le akar nyomni minket saját gyengeségünk, ha ki akarják ütni a szeretet zászlóját ernyedt és fáradt kezünkől, ha a lelkünk eltom-

pult, és minden külső siker nélkül fáradozunk a munkánkon, emeljen akkor fel minket mindig újra ez a gondolat: „missus som!” („Megbízást teljesíték!”)

Isten direkt gyenge eszközöket választ ki, hogy általuk Isten és Mária hatalma, nagysága és becsülete a mű egészében annál erősebben láthatóvá váljon és győzedelmeskedjen.

Ezért semmitől sem zavartatjuk magunkat, de a legkevésbé saját tehetetlenségünktől, gyengeségünktől és korlátoltságunktól. Ellenkezőleg, Pál apostollal együtt így beszélünk:

„A gyengeségemmel dicsekszem, mert ezáltal nyilvánul meg bennem Krisztus ereje... Mindenre képes vagyok abban, aki megerősít engem.” (2Kor 12,9)

2. Megerősít minket ebben a győzelmes küldetés-tudatban a csendes remény és bizalom, mely a szövetséges Szűzanya felkínált ajándékaiból árad belénk. Mindig érvényes:

Szeretetet szeretetért, hűséget hűségért!

Ha őt a lehetőségeink szerint igyekszünk tökéletesen szeretni, és magunkat teljesen és osztatlanul felkínáljuk munkatárs-eszköznek, akkor ő is hasonlóképpen fog válaszolni:

„Ego perfecte diligentes me perfecte diligo totum pro toto!” „Teljesen szeretem azokat, akik teljesen szeretnek engem; mindenért mindent adok!”

Amennyire elmélyítjük a szeretetből való kiszolgáltatottságunkat, odaadásunkat és a szeretet továbbadását, olyan mértékben szabad nekünk is szeretetigényekkel Mária felé fellépnünk. A háromszor csodálatos anya iránti tökéletes szeretet-odaadásunkra egy tökéletes viszonszeretetet várhatunk.

„Mater perfectam habebit curam!” „Anyánk a gondunkat viseli teljesen!”

a) Teljesen nekünk ajándékozza magát: egész anyai szeretetét, jószágát, gondoskodását és hűségét.

A Mindenhatónál való közbenjáró hatalmát is teljesen a rendelkezésünkre bocsátja, hogy bennünk és általunk ismét „Ancilla Domini”, „az Úr szolgálólánya” lehessen.

b) Nekünk ajándékozza a gyermekét is:

„A világosságot a pogányok megvilágítására és dicsőségére népének.” (Lk 2,32)

Miénk lesz a Világmegváltó, aki az Atya lábához fekteti az egész világot. Mária kikönyörgi nekünk a cönákulumából a Szentlelket a hét ajándékával együtt, az erőt a magasságból, a vigasztaló és megszentelő Lelket, aki győzelemre vezetni Schönstattot. De nem teheti és nem is akarja megtagadni tőlünk a szívét átjáró hétszeres tört sem. Szenvedés nélkül nincs megoldás, nincs megváltás. A vetőmagnak először a földbe kell kerülnie és ott elhalnia, csak azután fog bő termést hozni. Az fogja megnyerni az életét, aki elveszíti (Jn 12,24-25).

Anyai szeretettel azonban egyúttal arról is gondoskodik, hogy ne legyen nekünk túl nehéz a szenvedés. Segít hordozni a keresztet és gyümölcsözővé teszi a művünk számára.

c) Teljesen ránk bízva a feladatát is, amelyet az egyetemesség vagy határtalanság jellemez.

Mária, mint az Üdvözítőnek a megváltás teljes művében hivatalos és állandó munkatársa, mint a második Éva, magára vette az egész világ megváltásának gondját. Jegyesével együtt, mint a protoevangélium és az apokalipszis nagy Antidiabolicuma, képes az ördög birodalmának és művének a szétzúzására. Kifejezetten erre utal az érmünk, ahogy a földet az ördög hálójában ábrázolja, melyet a kereszt és az MTA-monogram hatalmasan átszakít.

Máriának ehhez az egyetemes feladathoz munkatárs-eszközökre van szüksége. Minket választott erre a feladatra. Nagy dolgokat akar általunk végbevinni. Ez csak úgy lehetséges, ha önfejűségünktől megszabadulva teljesen kiüresítjük magunkat. Ha azon fáradozunk, hogy mindenben Máriának és művének szolgálatára legyünk.

Fellelkesülve tehát így imádkozhatunk:

„Most mindenemet újra Neked adom,
s nem gyötrődöm bús miérten,
cserébe egy kis kegyelmet, szeretetet
és gyümölcsözőséget kérek.

Azt a kegyelmet add, hogy mindig
a Te kívánságodat kövessem.
Szeretetet, hogy a kedvencednek higgyem magam,
és ezt néha érezzem!

Gyümölcsöt is szeretnék hozni,
mint a Te eszközöd.
Boldog s dúsgazdag leszek így,
s betölt majd a Te örömed.”

Befejezés

A schönstatti mozgalom a harmadik alapítással kikerült a német nemzeti keretek közül, és elindult világhódító útján. Kentenich atya a háború után, miután rendbe hozta németországi közösségeit, hosszú éveket töltött külföldön: Afrikában és főleg Dél-Amerikában, ahol nagy áldás kísérte munkáját.

Dél-Amerikát mint az európai szellem egy fontos kiegészítőjét és tartalékát tekintette.

Schönstatt rendkívüli fejlődésének láttán a katolikus egyház sem halaszthatta tovább végleges állásfoglalását. Sokakat aggodalom töltött el, hogy vajon milyen lélek is munkálkodik Schönstattban? A bizonyossághoz az egyház a régi utat választotta: próbára tette az alapítót és a mozgalom vezetőit. Ehhez joga volt. Ahogy a kereszt Krisztus szeretetének és az Atya dicsőségének jele és bizonyítéka lett, ugyanúgy azzá lett József atya 14 éves száműzetése és a mozgalom vezetőinek meghurcolása is.

A II. vatikáni zsinat után VI. Pál pápa rehabilitálta József atyát, és áldását adta művére, a Nemzetközi Schönstatti Apostoli Mozgalomra.

KÜLDETÉSÜNK TITKAI

füzetsorozat

1. Szemelvények Kentenich atya műveiből
2. Szeretetszövetség I.
3. Szeretetszövetség II.
4. Családok háziszentélye
5. Mária
6. Schönstatt sajátos értékei I.
7. Schönstatt sajátos értékei II.
8. Engling József I.
9. Engling József II.
10. Dachau
11. A szent család
12. Szerelem, szeretet
13. A házastársi szerelem mint az életszentség útja

ISBN 963 86278 1 6

9 789638 627810